

Περιεχόμενα

Εισαγωγή	7
----------------	---

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α΄

<i>Το Κοράνι και οι Τουρκικές παροιμίες ως δείκτες για τον Τουρκικό Επεκτατισμό.</i>	9
<i>Η Τουρκική Άποψη για τη φιλία με τους Έλληνες.</i>	12
<i>Η Ελληνική Άποψη για τη φιλία με τους Τούρκους.</i>	14
<i>Η Υπομονετική Μεθόδευση.</i>	15
<i>Το Τουρκικό Παζάρι.</i>	17
<i>Ψυχολογική βία στη διαπραγμάτευση.</i>	21
<i>Η Στρατιωτική υπεροχή της Τουρκίας ως Διαπραγματευτική Δύναμη.</i>	23
<i>Η Διχόνοια και η υποχωρητικότητά μας όπλο για τον Τουρκικό Επεκτατισμό.</i>	26
<i>Η Μέθοδος των Εποικισμών.</i>	27
<i>Η σωστή Αντιμετώπιση.</i>	28

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β΄

<i>Η συντήρηση Ομήρων (αγνοουμένων) ως πάγια τακτική της Επεκτατικής Πολιτικής των Τούρκων.</i>	31
<i>1821 και Έλληνες αιχμάλωτοι.</i>	33
<i>Οι αγνοούμενοι της Μικρασιατικής Καταστροφής.</i>	34
<i>Συγκριτικά σχόλια - Συμπεράσματα.</i>	36
<i>Πώς θα έπρεπε να ενεργήσει η Κυπριακή και Ελληνική Κυβέρνηση στο θέμα των αγνοουμένων της Κυπριακής τραγωδίας.</i>	38
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ.	41
<i>Βιβλιογραφία.</i>	47

Εισαγωγή

Οι Πολιτικοί του τόπου, δεν μας έπεισαν ότι έμαθαν από την Τουρκική Πολιτική στα 18 τελευταία χρόνια, κατά τα οποία δοκιμάστηκε, δοκιμάζεται και θα δοκιμάζεται ακόμα για πολύ το νησί μας, ανεξάρτητα από λύση, διάλυση ή στασιμότητα του εθνικού προβλήματος.

Δεν έμαθαν ότι η υποχωρητικότητα μας τρέφει και αποδρασύνει τους Τούρκους Πολιτικούς, ενθαρρύνει την αδιαλλαξία τους και ενισχύει την επεκτατική πολιτική τους.

Η αποδράσυνσή τους αυτή, βέβαια, που δεν αποτελεί ένα απλό παιδικό καπρίτσιο αλλά στοιχειοθετεί την πεμπτοουσία της πολιτικής τους συνίσταται:

- α) στο να γίνονται ολοένα και πιο αδιάλλακτοι στις εκάστοτε « συνομιλίες » αλλά και,
- β) σε μια προσπάθεια να εφευρίσκουν νέους τρόπους εκβιασμού.

Τέτοιοι τρόποι εκβιασμού ήσαν και είναι τα στρατιωτικά γυμνάσια, πριν τις καθορισμένες επίσημες συναντήσεις για συζήτηση του Κυπριακού προβλήματος με την Τουρκία (της οποίας απλώς αντιπρόσωπος είναι ο Ντενκτάς). Είναι ακόμα, οι θανατηφόροι πυροβολισμοί εναντίον στρατιωτών μας στην πράσινη γραμμή, οι συλλήψεις Ελλήνων που εργάζονται στη νεκρή ζώνη ή πλησίον της· οι κάθε είδους καταπιέσεις εις βάρος των εγκλωβισμένων από ξυλοδαρμούς μέχρι δολοφονίες και άλλα πολλά.

Τελευταία μέθοδος εκβιασμού είναι η εφαρμογή ενός « μίνι » προγράμματος (προς το παρόν), βασισμένου στο επιτυχημένο πρότυπο της κατάληψης της Αλεξανδρέττας, στόχος του οποίου είναι η τουρκοποίηση εδαφών, που δεν περιλαμβάνονται στην ήδη κατεχόμενη από αυτούς, γη μας.

Το πρόγραμμα αυτό υλοποιείται τα τελευταία χρόνια στο χωριό Πύλα, μπροστά στα κλειστά όμματα των εδελοτυφλούντων πολιτικών μας.

Πρόκειται για τη σταδιακή τουρκοποίηση της Πύλας που ξεκίνησε με την προκλητική, στο πρόσφατο παρελθόν, στάση συγκεκριμένων

Τουρκοκυπρίων του χωριού και που σηματοδοτείται από άλλες πιο μεθοδευμένες και μελετημένες προσπάθειες του Ντενκτάς με την υπόδειξη φυσικά, της Τουρκίας.

Σ' αυτό το πρόγραμμα εντάσσεται η διαμόρφωση φρουρίου - Μιναρέ, (όχι για δρασηκευτικούς αλλά για στρατιωτικούς λόγους - παρατηρητήριο - πολυβολείο)· κυκλοφορία Τούρκων δημοσιογράφων και στρατιωτών μέσα στο χωριό (για εκφοβισμό και εγκατάλειψη του χωριού από τους Έλληνες) αλλά και για να γίνει σιγά-σιγά αποδεκτή η παρουσία τους εκεί, στους Έλληνες του νησιού)· τηλεοπτική και τηλεφωνική σύνδεση με τα κατεχόμενα (ώστε να υπάρχει ομφάλιος λώρος με την Τουρκία)· παιχνίδια με Τουρκοβούλγαρους και άλλους ξένους Τούρκους εποίκους (ώστε να αλλοιωθεί η αναλογία του πληθυσμού υπέρ του μουσουλμανικού)· επισκέψεις Τούρκων επισήμων και σημαιοστολισμό με την ημισέληνο (ώστε να δημιουργείται και να εδραιώνεται η αίσθηση ότι το χωριό ανήκει στην Τουρκία)· κατασκευή ανδριάντα του Αττατούρκ, ενέργεια που εντάσσει το χωριό στο Τουρκοκατεχόμενο μέρος και... άλλα που θα ακολουθήσουν.

Αξίζει να σημειωθεί εδώ, ότι το άγαλμα του Αττατούρκ δεν αποτελεί απλά μια κίνηση διεκδίκησης αλλά τη σφραγίδα της Τουρκοποίησης. (Όλη η Τουρκία εξάλλου είναι κατάσπαρτη με αγάλματα του Αττατούρκ).

Αυτό ας το προσέξουν οι υπεύθυνοι, παρ' όλο που μέχρι στιγμής δεν φαίνεται να δείχνει, κάποιος απ' αυτούς, της τωρινής Κυβέρνησης, την ικανότητα, το σθένος και τη θέληση να επιληφθεί της υποθέσεως!

Ας το προσέξουν γιατί με την ανοχή τους, μετά την απευκαία βέβαια, πτώση της Πύλας, θα ακολουθήσουν ίσως και άλλα χωριά, που συνορεύουν επικίνδυνα με τον Τουρκικό στρατό της Πράσινης Γραμμής, (όπως η Αθηαίνου και οι Τρούλλοι) και στο τέλος ολόκληρη η Κύπρος.

Απευδύνω, λοιπόν, τη μελέτη μου αυτή, ως προσπάθεια ν' ακουστεί ο «κώδων» του κινδύνου, που χρόνια τώρα ηχεί και από κρούσεις άλλων ιστορικών ή δημοσιογράφων, προς τους κάθε λογής Πολιτικούς του τόπου, Βουλευτές, Υπουργούς, Προέδρους ικανούς και ανικάνους, αδαείς και γνώστες, πατριώτες και μή, με την ελπίδα ότι θα αφυπνισθούν, θα μελετήσουν και θα πράξουν ανάλογα.

Παρασκευάς Σαμάρας
Ιστορικός

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α΄

*Το Κοράνι και οι Τουρκικές παροιμίες Ως δείκτες για τον Τουρκικό Επεκτατισμό**

Η ΜΕΛΕΤΗ ΤΟΥ ΚΟΡΑΝΙΟΥ, αλλά και των τουρκικών παροιμιών, που αποτελούν το απόσταγμα της τουρκικής νοοτροπίας έχουν να δώσουν πολλά σε όποιον ουσιαστικά ενδιαφέρεται να γνωρίσει τον τουρκικό τρόπο σκέψης και πράξης. Το Κοράνι και η παροιμία, φιλοσοφίες τόσο ζωντανές, όσο και πριν 1000 χρόνια, είναι δεμένα άρρηκτα στη συνείδηση του τουρκικού λαού, ο οποίος πιστεύει ότι: «**Η παροιμία δεν μπαίνει στο Κοράνι είναι όμως κάτι, όχι πιο λίγο απ' αυτό**». Αυτή δε η ιερότητα της παροιμίας οδηγεί τον Τούρκο, όχι μόνο να ανατρέχει και να χρησιμοποιεί πολύ συχνά τις παροιμίες, αλλά και να ενεργεί σύμφωνα μ' αυτές.

Ας θυμηθούμε, για παράδειγμα, τον τέως Πρωθυπουργό Οζάλ και την παροιμία, που χρησιμοποίησε ως απάντηση στο θόρυβο που δημιουργήθηκε από την πλευρά μας, για την επίσκεψή του στην κατεχόμενη Κύπρο: «**Οι σκύλοι γαβγίζουν, το караβάνι προχωρεί**». Φυσικά, μέσα από αυτήν τη φράση φαίνονται, τόσο οι στόχοι της Τουρκίας και η υπομονετική επιδίωξή τους όσον αφορά Κύπρο και Ελλαδικό χώρο, όσο και η υπεροψία λόγω της υπεροπλίας. Οι Τούρκοι δε χρησιμοποιούν μεγάλα λόγια, απλά για να δημιουργούν εντυπώσεις για εσωτερική ή εξωτερική κατανάλωση. Είναι λάθος να ερμηνεύουμε τις κινήσεις τους σύμφωνα με το δικό μας τρόπο σκέψης. Οι εκφράσεις και ενέργειές τους ενέχουν το στοιχείο της δοκιμής για υλοποίηση, ιδίως όταν βρίσκονται (ή νιώθουν ότι βρίσκονται) σε θέση ισχύος ή όταν διαπιστώνουν ότι ο «αντίπαλος»

* Η μελέτη που ακολουθεί αποτελεί επέκταση άρθρου, που γράφτηκε το 1990 και δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα «Σημερινή» στις 9 Φεβρουαρίου 1992.

είναι διστακτικός, πράγμα που ερμηνεύεται από αυτούς σαν αδυναμία.

Φυσικά, για την ολοκλήρωση των σχεδίων τους οι Τούρκοι έχουν μεγάλη υπομονή και διπλωματική ευκαμψία, αφού είναι υποχωρητικοί και υποτακτικοί στους ισχυρούς και απαιτητικούς, φίλοι με τους εχθρούς, ενώ όταν αντιληφθούν ότι μπορούν να απαιτήσουν από θέση ισχύος τις διεκδικήσεις τους, συμπεριφέρονται με απίθανη σκληρότητα και δαγκώνουν το αντίπαλο χέρι που προηγουμένως φιλούσαν:

«Bü Kemediğın eli öp başına Ko». Δηλαδή. «Χέρι που δεν μπορείς να το λυγίσεις, φίλα και φέρε το στο κεφάλι σου».

«Çayı geçincege Kadar Keçiye Abdürrahman Celebi derler». Όσπου να περάσουν το ποτάμι ονομάζουν την κατσίκα (με τον επίσημο κολακευτικό τρόπο) «Απτουραχμάν Τσελεπή». Κολακεύουν, δηλαδή, τον ισχυρότερο μέχρι να πετύχουν αυτό που θέλουν αλλά και «Φιλάμε τα πόδια του κεφαλιού που δε σκύβει», «Eğilmeyen başın ayağı öpülür».

Φυσικά, όλοι γνωρίζουμε ότι οι Τούρκοι δε φιλάνε τα δικά μας πόδια γιατί απλούστατα πιστεύουν ότι σκύβουμε. Αυτήν, λοιπόν, τη δική μας υποχωρητικότητα, την καλή διάθεση για συνομιλίες και την έλλειψη δυναμικής αντιμετώπισής τους, τη θεωρούν «σκύψιμο» με συνέπεια να συμπεριφέρονται, όπως πιο πάνω αναφέρθηκε με σκληρότητα, χωρίς να υπολογίζουν καθόλου τις χλιαρές ενέργειές μας.

Βέβαια, η αρνητική αυτή διάθεση των Τούρκων για εξεύρεση λύσης δια των συνομιλιών, δεν οφείλεται μόνο στη δική μας χλιαρή και υποχωρητική στάση αλλά κατά μέγα μέρος οφείλεται και στις ρήσεις του Κορανίου. Ειδικότερα στο εδάφιο «Μωάμεθ», διαβάζουμε:

«...μην τραυλίζετε ή μην ικετεύετε την Ειρήνη, όταν έχετε το πάνω χέρι. Ο Αλλάχ βρίσκεται στο πλευρό σας και δε θα σας στερήσει την ανταμοιβή των κόπων σας». Επίσης, στο εδάφιο «Μετάνοια» θεωρεί αναξιόπιστους για συμφωνίες όλους τους ειδωλολάτρες, διότι όπως λέει:

Αν σας επιβληθούν δε θα σεβαστούν ούτε συμφωνίες ούτε συγγενικούς δεσμούς. Σας κολακεύουν με τις γλώσσες τους, αλλά οι

καρδιές τους σάς προδίδουν. Οι περισσότεροι από αυτούς είναι άδικοι».

Συμβουλεύει μάλιστα την κήρυξη πολέμου κατά των απίστων που παραβαίνουν τους όρκους και τις συμφωνίες. Δίνει, όμως και παράθυρο για να παραβούν πρώτοι οι μουσουλμάνοι τις συμφωνίες, εάν τυχόν «προβλέψουν» παραβίαση από τους άλλους:

«Αν φοβάστε προδοσία από κάποιον από τους συμμάχους σας, μπορείτε να τους ανταποδώσετε τα ίσα παραβαίνοντας τη συμφωνία σας, που κάνατε μαζί τους. Ο Αλλάχ δεν αγαπά τους προδότες».

Πιστεύω ότι ο κάθε προβληματιζόμενος αναγνώστης μπορεί πολύ εύκολα να αντιληφθεί πόση εμπιστοσύνη μπορούμε να έχουμε σ' έναν λαό που επανειλημμένα έχει αποδείξει ότι αθετεί τις συμφωνίες του αβασάνιστα, ή ακόμα τις παρερμηνεύει (π.χ. παρερμηνεία της συμφωνίας 3ης Βιέννης από Ντενκτάς) επαναπαυόμενος και καλυπτόμενος από εδάφια του Κορανίου. Εξάλλου, σύμφωνα με την παροιμία: «Ο Σουλτάνος το νόμο του κάθε δυό και τρεις τον αλλάζει», γίνεται σαφές ότι οι ρήσεις του Κορανίου έχουν απορροφηθεί και εκφράζουν πια το χαρακτήρα των Τούρκων. Παρουσιάζονται σήμερα διάφοροι, ορμώμενοι από κάποιες ιδεολογίες, ή μακρόπνοα συμφέροντα να υποστηρίξουν τη δημιουργία φιλικών σχέσεων με τους Τουρκοκύπριους, χωρίς να αντιλαμβάνονται ότι δεν έχουμε να κάνουμε μόνο με Τουρκοκύπριους (που στο κάτω-κάτω είναι στην πλειονότητά τους όμαιμοί μας εκτουρκισθένες δια της βίας στο παρελθόν) αλλά με την Τουρκία.

Την ίδια τακτική έχουν και κάποιοι Ελλαδίτες, όπως οι Πολιτάκης, Θεοδωράκης και Κιτσίκης. Μπορεί εμείς να έχουμε όλη την καλή θέληση. Έχει, όμως, την ίδια θέληση και ο Τούρκος;

